

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 66/09-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. marca 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. T. E., Š., zastúpeného advokátkou JUDr. M. H., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 17 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 Co 52/2008 z 9. septembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. T. E. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. decembra 2008 doručená sťažnosť Ing. T. E. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 ústavy, čl. 17 ods. 1 a 2 Listiny základných práv

a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 52/2008 z 9. septembra 2008.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

«Rozsudkom Okresného súdu v Galante z 22. novembra 2007 pod č. k. 7 C 44/2006 -124 mi bola uložená povinnosť... písomne sa ospravedlniť navrhovateľke Mgr. M. E. za svoje tvrdenia obsiahnuté v sťažnosti zo dňa 13. júna 2005...

Súčasne ma okresný súd zaviazal toto písomné ospravedlnenie doručiť Ministerstvu školstva SR..., Doc. Ing. M. B., PhD..., Ing. M. T., Mgr. I. Š., M. L...

Návrh navrhovateľky Mgr. M. E. v časti doručenia písomného ospravedlnenia Š. novinám – A. J. zamietol.

Okresný súd ma tiež zaviazal zaplatiť navrhovateľke... nemajetkovú ujmu vo výške 50 000,- Sk a trovy konania vo výške 45 970,- Sk.

Návrh navrhovateľky... v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 150 000,- Sk okresný súd zamietol.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa som podal odvolanie a žiadal som, aby Krajský súd v Trnave návrh navrhovateľky... v plnom rozsahu zamietol a priznal mi trovy konania.

V odvolaní proti prvostupňovému rozsudku som namietal nezrozumiteľnosť a chaotičnosť jeho odôvodnenia, ako aj to, že rozsudok súdu prvého stupňa nemá štruktúru, ktorú má mať podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. Tiež som namietal, že prvostupňový súd konal o návrhu, ktorý nemal náležitosti podľa ustanovenia § 79 ods. 1 O. s. p., najmä petit, ktorý bol nejasný, neurčitý, a tým aj nevykonateľný.

V merite veci som vo svojom odvolaní poukázal na vykonané dokazovanie s právnym záverom, že sťažnosť z 13. júna 2005, ktorú som adresoval predovšetkým Ú. v N. na nevhodné a nedôstojné správanie sa navrhovateľky... a jej nepedagogické spôsoby ako učiteľky strednej školy, žiadnym spôsobom nenarušila a ani neohrozila jej právo chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka. Poukázal som na to, že z mojej strany išlo o podanie sťažnosti na kompetentné orgány, resp. osoby, ktoré boli oprávnené túto sťažnosť riešiť v súlade so zákonom č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach... tak, aby zo strany navrhovateľky... v budúcnosti nedochádzalo k neetickému a nepedagogickému správaniu sa k maloletej dcére mojej priateľky, s ktorou žijem v spoločnej domácnosti. Zdôraznil som, že

išlo o moje ústavné právo, ktoré žiadnym spôsobom objektívne nezasiahlo do osobnostných práv navrhovateľky ...

V odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa som tiež namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia v časti týkajúcej sa priznania nemajetkovej ujmy vo výške 50 000,- Sk.

Vytýkal som súdu prvého stupňa, že neuviedol dôvody pre ktoré navrhovateľke Mgr. M. E. priznal nemajetkovú ujmu v peniazoch, keď počas celého konania na súde prvého stupňa navrhovateľka žiadnym spôsobom nepreukázala ako sa obsahom mojej sťažnosti v značnej miere znížila jej dôstojnosť, či vážnosť v spoločnosti...

Krajský súd v Trnave svojím rozhodnutím z 9. septembra 2008 pod č. k. 10 Co 52/2008 - 182 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach vo veci samej potvrdil. Zmenil len rozsudok súdu prvého stupňa v časti trov konania...

Krajský súd v Trnave rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach vo veci samej považoval za správny...

Krajský súd považoval za potrebné v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť, že sa nemohol stotožniť s mojimi pomerne ostro formulovanými výhradami voči podobe písomného vyhotovenia napádaného rozsudku, najmä k veľkému rozsahu jeho odôvodnenia, údajnému nesúladu jeho štruktúry so zákonnou úpravou, s názorom na jeho chaotičnosť. ...

S mojou námietskou na neurčitost' žalobného petitu, ktorú som opätovne uviedol v mojom odvolaní, sa krajský súd nestotožnil...

Podľa názoru odvolacieho súdu v žalobnom petite nemusela byť ani presne špecifikovaná sťažnosť z 13. júna 2005, t. j. nebolo potrebné uviesť, akej právnickej či fyzickej osobe bola adresovaná. Odvolací súd na podporu tohto svojho názoru rovnako, ako súd prvého stupňa, neuviedol žiadne právne zdôvodnenie...

Z vykonaného dokazovania na súde oboch stupňov podľa môjho názoru jednoznačne vyplynulo, že moja sťažnosť z 13. júna 2005, ktorú som podal v zmysle ustanovenia § 3 písm. b) zákona č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov, mala za cieľ riešiť neetické správanie a nepedagogický prístup navrhovateľky...

Zastávam názor, že nevyhnutnosť obmedzenia mojej slobody prejavu, ktorú som vyjadril v sťažnosti z 13. júna 2005 (ako tretia podmienka obmedzenia slobody prejavu podľa článku 10 Dohovoru), nebola splnená.

Preto právo navrhovateľky Mgr. M. E. na zachovanie jej cti a dobrej povesti, ktorej sa v súdnom konaní dovoľavala v rámci žaloby na ochranu svojej osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, nebolo možné preferovať oproti môjmu právu na slobodu prejavu. Preto napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Trnave je vydané v rozpore s článkom 17 ods. 1, 2 Listiny a článkom 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Napadnutým rozhodnutím Krajského súdu v Trnave došlo aj k porušeniu môjho práva na spravodlivé prejednanie veci. K porušeniu tohto práva došlo z dôvodu nezrozumiteľného a nedostatočného odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia Krajského súdu v Trnave okrem jasného, gramaticky a štylisticky zrozumiteľného vyjadrovania postráda aj riadne zdôvodnenie vo veci samej.

Napadnuté rozhodnutie krajského súdu neuvádza z akých dôvodov tento súd uprednostnil právo navrhovateľky... na ochranu osobnosti pred mojím právom na slobodu prejavu. Všeobecne formulovaná veta krajského súdu, že z mojej strany došlo k vybočeniu z rámca ústavne zaručeného práva na slobodu prejavu na úkor práva navrhovateľky na ochranu osobnosti nie je a ani nemôže byť zdôvodnením porušenia základného práva navrhovateľky na ochranu osobnosti v kontexte so slobodou prejavu a so zreteľom na požiadavku proporcionality pri uplatňovaní oboch týchto práv. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia Krajského súdu v Trnave postráda aj uvedenie ako moja sťažnosť z 13. júna 2005 bezprostredne súvisela s porušením cti a dobrej povesti navrhovateľky Mgr. M. E., a či vôbec k porušeniu jej cti a dobrej povesti touto mojou sťažnosťou aj objektívne došlo.“

Na základe už uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj právo na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 17 ods. 1, 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 9. septembra pod č. k. 10 Co 52/2008-182 porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 9. septembra 2008 pod č. k. 10 Co 52/2008-182

a rozsudok Okresného súdu v Galante z 22. novembra 2007 pod č. k. 7 C 44/2006-124 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu v Galante na ďalšie konanie.

Krajský súd v Trnave je povinný sťažovateľovi uhradiť trovy konania do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Do rozhodnutia veci na Ústavnom súde Slovenskej republiky sa odkladá vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu v Galante z 22. novembra 2007 pod č. k. 7 C 44/2006-124 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 9. septembra 2008 pod č. k. 10 Co 52/2008–182.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

1. Sťažovateľ v časti sťažnosti namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu z dôvodu, že tento rozsudok nebol riadne odôvodnený, a tým svojvoľný a arbitrárny. Krajský súd sa v ňom riadne nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa uvedenou v jeho odvolaní.

Krajský súd v rozsudku sp. zn. 10 Co 52/2008 z 9. septembra 2008 odôvodnil výrok, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 C 44/2006 z 22. novembra 2007 v časti uloženia povinnosti sťažovateľovi ospravedlniť sa navrhovateľke, takto:

«Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. vec v medziach odvolaní... a dospel k záveru, že rozsudok v napadnutých častiach vo veci samej (a inak aj v časti trov konania... je treba považovať za správny, keď súd prvého stupňa zistil skutkový stav v miere potrebnej pre jeho rozhodnutie a vec i správne posúdil po právnej stránke.

Odvolací súd totiž predovšetkým považuje za potrebné uviesť, že sa nemohol stotožniť s pomerne ostro formulovanými výhradami žalovaného voči podobe písomného vyhotovenia napádaného rozsudku (poukaz účastníka na prílišný rozsah odôvodnenia a údajný nesúlad jeho štruktúry so zákonnou úpravou, to všetko i s uplatnením názoru o chaotičnosti takejto časti rozhodnutia), keď i pri rešpektovaní možnej polemiky o potrebe a účelnosti preberania prednesov jednotlivých v konaní vypočutých osôb a tiež obsahu rozhodujúcich listín (použitých ako dôkazy) spôsobom zvoleným v prejednávanej veci súdom prvého stupňa mal naopak za to, že už samotná povaha veci (najmä konečného rozhodnutia v konaní, v ktorom posúdenie značného počtu okolností závisí na úvahách súdu a tiež na výklade nie najkonkrétnejšej právnej úpravy rozosiatej navyše do viacerých právnych predpisov) predurčuje ako väčší rozsah odôvodnenia rozsudku, tak i do istej miery vyšší rozsah úvah súdu pojatých do odôvodnenia a majúcich presvedčiť práve o správnosti zvoleného spôsobu vyriešenia predmetu sporu. Vychádzajúc z takto zadefinovaného predpokladu potom ťažisková časť odôvodnenia napádaného rozsudku súdu prvého stupňa v prejednávanej veci bola sústredená na stranách 15 - 23 takéhoto rozhodnutia a tento rozsah ani podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za neprimeraný, keď naopak je zjavné, že súd prvého stupňa sa v tejto časti najmä veľmi podrobne venoval ako problematike konkurencie, resp. hierarchie viacerých ústavne i zákonmi zaručených práv celého okruhu na tejto veci spoločne zainteresovaných osôb (nielen účastníci, ale i ďalšie osoby majúce byť dotknuté či už obsahom sťažnosti žalovaného, resp. už skôr v sťažnosti opisovaným počínaním žalobkyne), tak i vyhodnoteniu jednotlivých aspektov riešeného problému i s osobitným prihliadnutím na argumentáciu účastníkov konania...

Z hľadiska chronológie jednotlivých požiadaviek žalobkyne a k nim uplatnených výhrad potom nemohla obstať predovšetkým tá výhrada žalovaného, ktorá prípustnosť obsahu sťažnosti vyvodzovala z odvolania sa na slobodu prejavu (zaručovanú ako jedno zo základných ústavných práv i Ústavou SR, teda základným zákonom štátu), resp. v rámci uplatňovania takéhoto práva využitím možnosti podania sťažnosti.

Súd prvého stupňa totiž (nielen) v tejto časti presvedčivo, podrobne a objektívne akceptovateľným spôsobom (rozumej teda bez ambície presvedčiť i osobu subjektívne zainteresovanú na veci) objasnil ako ústavný a zákonný rámec veci, keď najmä vytyčil

medze, pri prekročení ktorých už uplatňovanie základných práv niektorého z účastníkov konania (tu žalovaného) môže byť na ujmu práv iného účastníka (tu žalobkyne) a ako také nemôže požívať právnu ochranu (v podobe priznania legitimacy takémuto dotknutým účastníkom napádaného postupu). Odvolací súd tu potom nemal žiaden vecný dôvod nesúhlasiť s tým názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého formuláciou jednotlivých už súdom prvého stupňa reprodukovanych častí sťažnosti žalovaného zo dňa 13. júna 2005 došlo už k vybočeniu z rámca ústavne zaručeného práva na slobodu prejavu na úkor práva žalobkyne (a inak aj ďalších v sťažnosti zmienených, či jej obsahom len dotknutých osôb) na ochranu osobnosti, pričom závermi ustálenej judikarúry súdov v obdobných veciach (tu por. napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005) treba považovať za vyriešenu otázku konfliktu takýchto práv v prospech práva na ochranu osobnosti (samozrejme s odlišnou mierou posudzovania závažnosti prípadných zásahov u osôb verejne činných, resp. u osôb bez takéhoto postavenia na jednej strane a tiež s prihliadnutím na pravdivosť, resp. nepravdivosť tvrdení použitých v rámci práva ich širiteľa na slobodu prejavu a spôsobilých zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti inej osoby na strane druhej). V zhode s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa tak podľa odvolacieho súdu nebolo možno usudzovať na legitímny cieľ kritiky žalobkyne, resp. sťažnosti žalovaného na ňu a to tým skôr, ak zjavný úmysel poškodiť žalobkyňu bol podčiarknutý adresovaním sťažnosti aj iným osobám, než orgánom povolaným na prešetrenie sťažnosti (čo inak pôsobilo v prejednávanej veci zvlášť zarážajúcim spôsobom u žalovaného odvolávajúceho sa pri obhajobe oprávnenosti svojho počínania najmä na právny rámec veci).

Tvrdený legitímny cieľ upozornenia na nešváry (ktoré podľa výsledkov vykonaného dokazovania ostali len v rovine nepreukázaných tvrdení ich širiteľa, teda žalovaného) tak chýbal a naopak bol dokonca i popretý evidentnou snahou zasiahnuť i do súkromného života iných osôb než účastníkov konania (čo sa týkalo predovšetkým adresovania sťažnosti žalovaného aj manželke kolegu žalobkyne Mgr. T.). Práve to boli inak aj dôvody, pre ktoré za opodstatnený nebolo možno považovať návrh žalobkyne na pripustenie dovolania na vyriešenie otázky konfliktu viacerých ústavne zaručených práv (ako otázky podľa názoru odvolacieho súdu už skoršou judikatúrou vrátane vyššie zmieneného rozsudku NS SR vyriešenej dostatočne).

Pokiaľ šlo o námietku neurčitosti žalobného návrhu, ani v tomto prípade nebol dôvod prisvedčiť argumentácii žalovaného. Vzhľadom na špecifický charakter tohto konkrétneho zásahu do práva na ochranu osobnosti (v prejednávanej veci, kde zásah nespočíval v zverejnení obsahu tvrdení žalovaného prostriedkami masovej komunikácie, ale šlo o ich uplatnenie formou sťažnosti adresovanej celkom konkrétnemu a bez problémov zistiteľnému okruhu osôb) bolo totiž nielen možné, ale dokonca i zodpovedajúce okolnostiam prípadu, aby požiadavka vyjadrená v žalobe bola formulovaná tak, že konkrétne znenie ospravedlňujúceho listu žalovaného bude ponechané na tomto účastníkovi (samozrejme s výhradou nevyhnutnosti uvedenia tam i výrokov, za ktoré ospravedlnenie patrí a doručenia ospravedlnenia všetkým vo výroku rozsudku označeným osobám). Rovnako neopodstatnená bola i výhrada, podľa ktorej by nemal byť zrejmý ani spôsob doručenia ospravedlnenia žalovaného žalobkyňi, pretože jednak (ako už bolo uvedené zhora) voľba spôsobu splnenia uloženej povinnosti splniteľnej i viacerými spôsobmi je zásadne na osobe z rozhodnutia povinnej, okrem toho však postup pri snahe splniť rozsudkom uloženú povinnosť (vrátane doručenia príslušnej písomnosti jej adresátke) musí byť podriadený aj zrejmému záujmu vyhnúť sa neskoršiemu exekučnému vymoženiu takejto povinnosti (teda spôsobilosti potenciálneho povinného preukázať, že k splneniu a to dobrovoľne aj došlo). Napokon k tejto skupine námietok žalovaného z jeho odvolania platí, že obstať nemohla ani argumentácia nedostatkom uvedenia vo výroku rozsudku (a predtým v žalobnom návrhu tvoriacom pre výrok rozsudku podklad) aj presných adries všetkých ostatných adresátov ospravedlnenia (ktorými treba rozumieť iných adresátov než žalobkyňu, u ktorej adresa vyplýva už z úvodnej časti rozsudku), nakoľko spôsobilosť žalovaného adresovať (a teda i doručiť - čo aj len na vedomie) už sťažnosť zasahujúcu do práva na ochranu osobnosti žalobkyne v takejto sťažnosti uvedenému okruhu osôb je nepochybne aj dôkazom o spôsobilosti žalovaného s rovnakým úspechom sa zhostiť aj povinnosti doručiť rovnakému okruhu osôb aj ospravedlňujúci list. Pre úplnosť k tejto (formálnej) stránke veci potom inak odvolací súd považuje za potrebné dodať, že sťažnosť obsahujúca tzv. difamujúce tvrdenia podľa jeho názoru nemusela byť vo výroku rozsudku celkom presne identifikovaná (pokiaľ naopak nebolo sporným, že žalobným návrhom a následne i výrokom rozsudku citované tvrdenia zasahujúce do práva na ochranu osobnosti boli súčasťou sťažnosti a v citovanom znení aj boli podané) a možnosti vyhovieť žalobe v

príslušnej časti nemohlo byť na prekážku ani žalovaným namietané vytrhnutie žalobou napadnutých tvrdení z kontextu sťažnosti (vymedzenie miery dotknutia neoprávneným zásahom je totiž na osobe domáhajúcej sa ochrany osobnosti, teda tu na žalobkyni a z konkrétnych okolností prípadu v prejednávanej veci vyplývalo i to, že uverejnenie do výroku rozsudku celej sťažnosti by okrem neprehľadnosti postrádalo aj zmysel satisfakcie - odhliadajúc inak od toho, že podstata napadnutých tvrdení bola spôsobilou zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti žalobkyne bez ohľadu na kontext, do akého ju žalovaný - formulovaním svojej sťažnosti zasadil). ...

Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach vo veci samej podľa § 219 O. s. p. potvrdil...“.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov z hľadiska svojvoľnosti, arbitrárnosti rozhodnutia, resp. jeho odôvodnenia. Výklad príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré upravujú podmienky, za ktorých súd vyhovie návrhu na uloženie povinnosti pôvodcovi neoprávneného zásahu do osobnosti fyzickej osoby uverejniť ospravedlnenie, patrí do výlučnej právomoci všeobecného súdu. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 48/02).

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho

rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ako vyplýva z odôvodnenia rozsudku krajského súdu sp. zn. 10 Co 52/2008 z 9. septembra 2008, krajský súd sa stotožnil v týchto súvislostiach so závermi okresného súdu, ktoré považoval za úplné a vystihujúce podstatu prerokúvanej veci. Za porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu nemožno považovať to, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí odkáže na bližšie dôvody, ktoré pre svoj záver uviedol súd prvého stupňa, pokiaľ sa s nimi i odvolací súd stotožňuje.

Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 10 Co 52/2008 z 9. septembra 2008 riadne a ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými otázkami, ktoré pre jeho rozhodnutie boli z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné. K tomuto záveru dospel ústavný súd vo vzťahu k jednotlivým namietaným skutočnostiam.

Ústavný súd je preto toho názoru, že krajský súd všetky v konaní zistené okolnosti vyhodnotil tak, že preukazujú nielen existenciu zásahu do osobnosti žalobkyne, ale aj jeho neoprávnenosť.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu základného práva sťažovateľa ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky

(dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, I. ÚS 130/06, I. ÚS 371/06).

Ústavný súd nepovažuje preto odôvodnenie rozsudku krajského súdu sp. zn. 10 Co 52/2008 z 9. septembra 2008 za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné, resp. neudržateľné do tej miery, aby malo za následok porušenie označených ústavnoprosesných práv sťažovateľa. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s rozhodnutím krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu.

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal ďalej porušenie základného práva na slobodu prejavu podľa čl. 26 ods. 1 ústavy, čl. 17 ods. 1 a 2 listiny a práva podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru potvrdzujúcim výrokom rozsudku krajského súdu sp. zn. 10 Co 52/2008 z 9. septembra 2008.

Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 17 ods. 1 a 2 listiny sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené. Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhladávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu.

Podľa čl. 10 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice (ods. 1). Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti, aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a neustrannosti súdnej moci (ods. 2).

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 26 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 17 ods. 1 a 2 listiny a práva podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru ústavný súd považuje za potrebné opätovne pripomenúť svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosedné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom toho, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod právne normy (II. ÚS 78/05).

Navyše sťažovateľ v konaní ani nepreukázal pravdivosť svojich tvrdení proti žalobkyni a keďže výroky na jej adresu zasiahli do jej práva na ochranu osobnosti, čo všeobecné súdy v danom prípade aj dostatočne a zrozumiteľne odôvodnili, nemôžu byť teda ani chránené v rozsahu čl. 26 ods. 1 ústavy, čl. 17 ods. 1 a 2 listiny a čl. 10 ods. 2 dohovoru. Oba súdy konajúce vo veci sa právne významnou otázkou ochrany základného práva sťažovateľa na slobodu prejavu vo vzťahu k iným namietaným právam zaoberali a bližšie ich odôvodnili.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani žiadna vecná súvislosť medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a označenými základnými právami podľa čl. 26 ods. 1 ústavy, čl. 17 ods. 1 a 2 listiny a právom podľa čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru.

Preto je sťažnosť aj v tomto rozsahu zjavne neopodstatnená podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (obdobne napr. m. m. III. ÚS 308/06, IV. ÚS 301/07, III. ÚS 324/08).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2009